

Öldüm Ve Gamzelerine Gömüldüm

– Zafer Turan · 11 Nisan 2015

Öldüm ve Gamzelerine Gömüldüm

Sen binmişsin ve gitmişsin kaptıkaçtı tipi bir araçla, benden çok uzaklara... Oysa ki yan yana duruyorduk, aynı durakta.

Sevdiceğim, bilmem bilir misin; ama yine de söylemek istedi yutkunamadığım sesim, sessizce ve masumca seni anan hıçkırıklarım:

'Varılacak istikametin farklı oluşundandır bu ayrılık bu, bu hasret, bu ölüm.'

Yolcusu olduğumuz hayatın meğer son aşamasındaymışım ben. Seni sevdiğimi söyleyemeyen, içimde buğulanmış nefesimi son kez çekecekmişim meğer içime. Halbuki bizim sevgimiz iki minarenin arasına bağlanmış bir mahya'ya benzerdi...

Kendi istikametine doğru yol alırken sen, ilk gelen vasıtaya binmişim. Böylece aramızdaki mesafe azaldı, artık daha çok yakındım sana... Ama sevincim uzun sürmedi, uzun süren hüznüm oldu. Hüznümün kaynağı sen değildin. Dedim ya.

Varılacak istikametler...

Şu an seni görmekteyim, griliğini henüz kaybetmemiş olan gökyüzünden. Yoksa bilmiyor muydun, ölülerin sevdiklerini görebildiklerini?

Dünyadan göç ettikten sonra bir yere geldim, nasıl gelmişsem artık bilmiyorum. Çocuk yaşta sevmenin verdiği avantaj mı bu sevdiğim, sorgusuz sualsiz cennete gönderilmemin? Evet burası cennet galiba. O gün yaptığım kazadan sonra burdayım çünkü ben öldüm.

Zafer Turan